03/05/2020

“Η αγάπη προς τον Χριστό υπερβαίνει τη λογική”

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας

Το ότι η αγάπη προς τον Χριστό υπερβαίνει τη λογική του φόβου και μάς επιτρέπει να βιώσουμε πραγματικά την Ανάσταση, υπογράμμισε ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ. Μακάριος, ερμηνεύοντας τα γεγονότα της Αναστάσεως, με αφορμή την εορτή των Μυροφόρων.

Την Κυριακή των Μυροφόρων, 3 του μηνός Μαΐου, ο Σεβασμιώτατος ιερούργησε στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου, στο Μάρικβιλ του Σύδνεϋ, με την παρουσία του Πρωτοσύγκελου της Ιεράς Αρχιεπισκοπής, Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Μελόης κ. Αιμιλιανού, του Πανοσιολογιώτατου Καθηγούμενου της Ιεράς Μονής του Αγίου Γεωργίου, π. Κυριακού, και του Ιερατικώς Προϊσταμένου του Ναού του Αγίου Νικολάου, π. Χριστοδούλου.

Η Θεία Λειτουργία τελέστηκε κεκλεισμένων των θυρών, λόγω των περιοριστικών μέτρων για την αποτροπή της εξάπλωσης της πανδημίας του κορωνοϊού. Ο Αρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος, απευθυνόμενος στους πιστούς που παρακολουθούσαν μέσω του διαδικτύου, αναφέρθηκε συνοπτικά στα γεγονότα, που περιέγραφε η ευαγγελική περικοπή της ημέρας και ανέλυσε το νόημά τους.

Αναλυτικότερα, το κατά Μάρκον Ευαγγέλιο περιγράφει τα της ταφής του Χριστού από τον Ιωσήφ, τον ευσχήμονα από Αριμαθαίας βουλευτή, και τον Νικόδημο, τον κρυφό μαθητή του Κυρίου, καθώς και το θαύμα που έζησαν οι Μυροφόρες γυναίκες, όταν επισκέφθηκαν τον τάφο του Ιησού, για να αλείψουν με μύρα το Σώμα Του. Όπως εξήγησε ο Σεβασμιώτατος, ο Ιωσήφ, μετά τον θάνατο του Χριστού πάνω στον σταυρό, ζήτησε από τον Πιλάτο το νεκρό Σώμα Του, για να το ενταφιάσει. Και αφού το έλαβε, το προετοίμασε καταλλήλως και, μαζί με τον Νικόδημο, το τοποθέτησε σε λαξευτό καινούργιο τάφο, τον οποίο στη συνέχεια σφράγισε με έναν τεράστιο λίθο. Μετά την ταφή, η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία, η μητέρα του Ιακώβου, και η Σαλώμη αγόρασαν αρώματα, για να αλείψουν το σώμα του Χριστού. Ξεκίνησαν, λοιπόν, με την ανατολή του ηλίου, αλλά είχαν την αγωνία για το ποιος τελικά θα μετακινήσει τον λίθο από τη θύρα του μνημείου. Ωστόσο, όταν έφτασαν εκεί, είδαν, με μεγάλη έκπληξη, ότι ο λίθος είχε ήδη μετακινηθεί και η είσοδος του τάφου ήταν ανοικτή. Μπήκαν στον τάφο και είδαν έναν νέο, ντυμένο στα λευκά, ο οποίος τους είπε: “Μην εκπλήττεστε. Ψάχνετε τον

Ιησού τον εσταυρωμένο; Δεν είναι εδώ. Αναστήθηκε. Νά ο τόπος, όπου είχαν τοποθετήσει το σώμα Του”.

“Μελετώντας τη συγκεκριμένη ευαγγελική περικοπή, συνειδητοποιούμε εξαρχής την αγάπη και την αφοσίωση, τόσο των κρυφών μαθητών, όσο και των Μυροφόρων γυναικών, προς το πρόσωπο του Ιησού”, **διέκρινε ο Αρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος, και εξήγησε:** “Οι μεν πρώτοι, υπερβαίνοντας τη λογική του φόβου και ασφαλώς δίχως ιδιοτέλεια, ζήτησαν από τον Πιλάτο το νεκρό σώμα του Κυρίου, το οποίο και φρόντισαν με μεγάλη σπουδή, οι δε δεύτερες ξεπέρασαν τα όρια της λογικής και ξεκίνησαν πρωί πρωί να πάνε στον τάφο, για να αλείψουν με μύρα το σώμα του Ιησού, δίχως όμως να ξέρουν πώς τελικά να μπουν στον τάφο, αφού αυτός ήταν σφραγισμένος”.

“Οι πράξεις των ιερών αυτών προσώπων μάς παραδειγματίζουν και, παράλληλα, μάς ελέγχουν”, τόνισε συμπερασματικά ο Σεβασμιώτατος, για να παρατηρήσει: “Είμαστε όλοι χριστιανοί, ζούμε ως μέλη της Ορθοδόξου Εκκλησίας και για τον λόγο αυτό επιθυμούμε την αιώνιο ζωή, αλλά αποφεύγουμε τον σταυρό. Θέλουμε τη χαρά της Αναστάσεως, ξεχνώντας το “ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διά τοῦ σταυροῦ χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ”. Είμαστε όλοι μέσα στην Εκκλησία, η ζωή μας είναι γεμάτη με “μύρα και αρώματα”, τα οποία, όμως, δεν χρησιμοποιούμε, για να αλείψουμε το σώμα του Ιησού, αλλά για να περιποιηθούμε τον εαυτό μας”.

Στο σημείο αυτό ο Αρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος διέκρινε ότι “τα μύρα και τα

αρώματα είναι οι αρετές και οι επιθυμίες μας, τα χαρίσματά μας και οι πόθοι μας”, τα οποία, όπως υπογράμμισε, “έχουν αξία, μόνο όταν τα χρησιμοποιούμε, για να πλησιάσουμε και να αγαπήσουμε περισσότερο τον Χριστό”. “Διαφορετικά γινόμαστε σαν τους Φαρισαίους”, τόνισε, “οι οποίοι είχαν πολλές αρετές, αλλά ποτέ δεν κατανόησαν και δε δέχθηκαν την παρουσία του Χριστού στη ζωή τους”. “Ξεχνούμε ότι, τελικά, τα μύρα ταιριάζουν στους νεκρούς και όχι στους ζωντανούς”, συμπλήρωσε, “γεγονός που σημαίνει ότι πρέπει να νεκρωθούμε, για να γίνουμε μέτοχοι της Βασιλείας του Θεού”.

Ακόμη, ο Σεβασμιώτατος παρατήρησε ότι “είμαστε όλοι στην Εκκλησία, όλοι μιλούμε για την Ανάσταση, χαιρετούμε λέγοντας συνεχώς το “Χριστός Ανέστη”, αλλά λίγοι από μας πιστεύουν πραγματικά σ᾽ αυτό το γεγονός”. “Οι περισσότεροι”, προσέθεσε, “θεωρούν ότι η Ανάσταση του Χριστού είναι μία περιπέτεια, ένας μύθος, μια θεωρία, ένα γεγονός το οποίο παρουσιάζει η Εκκλησία, για να εδραιώσει τη θέση της και την ύπαρξή της μέσα στην ιστορία”. “Μία λανθασμένη, όμως, αντίληψη για την Ανάσταση”, επισήμανε, “σημαίνει ότι περνούμε έξω από τον τάφο του Χριστού, βλέπουμε ότι ο λίθος έχει μετακινηθεί από τη θύρα του μνημείου και απλώς θαυμάζουμε, σαν να βλέπουμε ένα παράξενο φαινόμενο της φύσης, δίχως όμως και να μετέχουμε στο αναστάσιμο γεγονός. Αν πιστεύουμε στην Ανάσταση, δε φτάνει ο θαυμασμός, δε φτάνει να λέμε με τα χείλη μας το “Χριστός Ανέστη”, δε φτάνει να περνούμε έξω από τον τάφο του Χριστού και να θαυμάζουμε το ότι ο λίθος έχει θαυματουργικώς μετακινηθεί και ότι η θύρα του μνημείου είναι ανοιχτή”.

Τούτων δοθέντων, ο Αρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος κάλεσε όλους τους πιστούς “να μπούμε στον τάφο”, όπως είπε χαρακτηριστικά, “να μπούμε μέσα στον τάφο του Χριστού, για να μυρίσουμε την Ανάσταση και όχι τη φθορά της αποσυνθέσεως. Να βιώσουμε τη χαρά του κενού μνημείου”. “Σας καλώ όλους να μπούμε μέσα στον τάφο”, επανέλαβε και συνέχισε: “Να μη μείνουμε μόνο στο θέαμα, αλλά να προχωρήσουμε στο βίωμα. Μπαίνω στον τάφο του Χριστού σημαίνει ότι καταργώ τον εαυτό μου, τα πάθη μου και τις επιθυμίες μου, δηλαδή τα μύρα και τα αρώματα της υπάρξεώς μου τα προσφέρω στον Χριστό. Γίνομαι νεκρός για τον Χριστό, για να ζωοποιηθώ εν Χριστώ”.

Καταληκτικά, ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι “πόθος μας είναι η κοινωνία με τον Αναστάντα Χριστό” και προέτρεψε να βάλουμε τον Χριστό στη ζωή μας με θάρρος και πίστη, ξεπερνώντας τη λογική, όπως έκαμαν ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος, οι οποίοι, “δίχως ιδιοτέλεια, ζήτησαν με θάρρος και έθαψαν το νεκρό σώμα ενός “κακούργου””, αλλά και όπως έπραξαν οι τολμηρές και πιστές Μυροφόρες, οι οποίες “ξεκίνησαν να κάμουν αυτό που φαινόταν αδύνατο: να αλείψουν το σώμα του Χριστού, που βρισκόταν μέσα σε ένα σφραγισμένο τάφο, τον οποίο δεν είχαν τη σωματική δύναμη να ανοίξουν”. “Τελικά, η Ανάσταση είναι ένα γεγονός που βασίζεται στην ακλόνητη, εσωτερική και καρδιακή μας πίστη”, επισήμανε με έμφαση ο Αρχιεπίσκοπος, και συμπλήρωσε κλείνοντας: “Αν εμείς δεν πιστεύουμε στην Ανάσταση, αυτό δε σημαίνει ότι ο Χριστός δεν αναστήθηκε, αλλ’ ότι εμείς δεν βλέπουμε και δε ζούμε την Ανάσταση. Αν εμείς δεν πιστεύουμε στην Ανάσταση του Χριστού, αυτό δεν σημαίνει ότι η Ανάσταση δεν αποτελεί πραγματικότητα, αλλ’ ότι, μαζί με τον θάνατο του Χριστού πάνω στον Σταυρό, πέθανε και η πίστη μας, όπως είχε πεθάνει και αυτή του αχάριστου όχλου των σταυρωτών Του”.